

MADLINE ASHBY este o scriitoare de science fiction și specialistă în futurologie care trăiește în Toronto. Seria ei de debut despre roboți ucigași, *Machine Dynasty*, include *vN* și continuarea, *iD*. A proiectat strategii inspirate din science fiction pentru organizații precum Intel Labs, Institute of Future, Nesta, Data & Society, Atlantic Council și altele. Din 2014 scrie cu regularitate în *Ottawa Citizen*. Puteți afla mai multe despre ea pe madelineashby.com.

MADLINE ASHBY

ORASUL COMPANIEI

Traducere din limba engleză
DAN SOCIU

Mulțumiri

Această carte aparține multora. Mai întâi, lui David Nickle, care m-a ascultat când i-am povestit-o, și totuși a vrut să se căsătorească cu mine după ce am terminat-o. Agentei mele, Monica Pacheco, care a crezut în concept. Pe urmă, lui Charlie Stross, primul care a prezentat-o editorilor Patrick Nielsen Hayden și Miriam Weinberg. Și, bineînțeles, lor, lui Patrick și Miriam, care au muncit din greu s-o facă cât se poate de specială. Mai vreau să le mulțumesc lui Cory Doctorow și lui Kathryn Cramer pentru sfatul lor în privința carierei mele, care a venit la timp (și pentru răbdarea cu care m-au sfătuit în porții mici), și Jessicai Langer, celor de la Atlantic Council, Nesta, Data & Society și lui Kate Heartfield, fiindcă mi-a dat de lucru în timpul în care lucram la această carte. Mulțumiri merită și Neil Clarke și Dave Maass, care mi-au permis să public povestiri din acest univers în antologiile lor.

Vreau să le mai mulțumesc și lui Anthony Townsend, Melissei Gira Grant, lui Terri-Jean Bedford, lui Morgan M. Page, lui Mistress Matisse, Tinei Horn, lui Andre Nikiforuk și multor alora al căror scris și activism m-au ajutat să înțeleg realitatea (și viitorul) orașelor, a muncii sexuale și a energiei.

Cuprins

Partea întâi. SEPTEMBRIE.....	7
I. Nas spart	9
II. Mână ruptă	22
III. Polio	39
IV. Vânătăi	51
V. O criză tăcută	71
VI. Palinopsie	92
VII. Crimă.....	104
VIII. Rană de ieșire.....	113
Partea a doua. OCTOMBRIE.....	125
IX. Acoutsina/ Nakatomi/ Canale/Bentham.....	127
X. Viridian/ Îngerul din Montgomery/ Liftul de la ora 9.....	146
XI. Emergent.....	164
XII. Aviation/Metabolist	180
XIII. Terra Nova.....	198
XIV. Metabolist/ Subspațiu/ LynchLabs/ Turnul Trei	213
XV. Whitechapel/ Viridian/ Toamnă	230
Partea a treia. NOIEMBRIE.....	251
XVI. Fiică.....	253
XVII. Iubit	260
XVIII. Ucigaș	272
XIX. Uman	286
Mulțumiri	295

PRIMA PARTE

SEPTEMBRIE

NAS SPART

Hwa se întreba dacă azi avea să fie ziua când o să-l termine pe ticălos o dată pentru totdeauna. S-a uitat la ceas. Eileen era, oficial, în întârziere. A trimis un semnal. A așteptat. Niciun răspuns. Clientul ceruse un tip special de serviciu, unul în care un bodyguard se ținea la o distanță discretă. Un serviciu numai pentru clienții care se bucură de încredere. Din experiența lui Hwa, încrederea putea să fie o greșeală. Dacă turnul i-ar fi recunoscut fața, Belle du Jour l-ar fi avertizat sonor pe client și i-ar fi spus să termine, pentru că venea ea. Dar turnurile nu-i vedeau niciodată fața. Și nicio parte dintre filtrele clienților. Ceva ce-o făcea oarecum valoroasă pentru organizație. N-o vedeau venind și, când o vedeau, era prea târziu.

S-a uitat pe holuri. Doar câțiva rătăciți: puști în drum spre școală, înghiontindu-se la lifturi. Niciun tip mai mare. Niciun țărânoi. Nici măcar un muncitor la platformă. Nimeni care să-i creeze probleme pe drum spre clientul lui Eileen. Condiții ideale.

Hwa a vorbit în ceas:

– Belle, încă n-am primit parola să mă opresc. Inițiez contactul.

A urmat o pauză.

– *Să ne ții la curent! Succes!*

Hwa s-a ridicat, a verificat iar holul și a ciocănit la ușă. Dinăuntru s-a auzit un chicotit și un „ți-am zis eu!“ înfundat. Hwa și-a dat ochii peste cap. Holul era aproape gol acum.

– E OK, domnule Moliter, a spus spre ușă. N-o să te vadă nimeni.

Ușa s-a deschis atât de repede, încât era clar că el o așteptase. După atâția ani, încă era un bărbat palid, cu față de pește, cu o gură bizară, căscată și ochi aproape lipsiți de culoare. Era scund și se purta ca atare. La fel și în acea dimineață.

– Cum îndrăznești să-mi spui numele aici? a șuierat. Dacă te-au auzit părinții cuiva? Dacă...

A clipit. Ea s-a uitat la ochii lui, cum îi cad filtrele de pe ei. El a văzut pata. A recunoscut-o pe Hwa. A tăcut. Hwa și-a întins un zâmbet pe toată fața.

– Bună, domnule Moliter, a spus cu vocea ei cea mai veselă și mai drăguță, pe jumătate coreeană. Ce-ți mai face ochiul?

Cicatricea veche ce-i traversa sprânceana dreaptă a tresărit. El a înghițit în sec. Apoi și-a regăsit din demnitate, strângându-și halatul și îndreptându-și spatele.

– E bine, a spus. Nu mă supără deloc.

– Mă bucur să aud asta. Au pus la loc retina și tot restul, deci?

Moliter și-a lins buzele subțiri, crude. Omul era prost ca noaptea și de două ori mai rău. O privea pe Hwa cu fața întoarsă pe jumătate spre ea, în timp ce striga spre interiorul apartamentului:

– Eileen! E timpul să plecăm!

Eileen încă mai chicotea. A ieșit țopăind din apartament și a făcut o mutrișoară de falsă părere de rău spre Hwa. Arăta bine: păr roșu, bogat, frumos tuns, rimelul aplicat de o mână expertă, nicio vânătaie, nici mersul diferit, nici lacrimi în ochi. Ba chiar l-a strâns pe Moliter de mână.

– M-am simțit foarte bine, a spus.

– Da. Minunat! Pa!

– Uniunea Muncitoarelor Sexuale din Canada îți mulțumește pentru afacere, domnul Moliter.

El i-a trântit ușa în nas.

Eileen s-a întors să spună ceva, dar Hwa deja vorbea în telefon.

– Belle, mi-am terminat treaba. O duc acasă.

– *Bravo!* a răspuns ceasul. *O zi bună!*

– Mulțumesc că ai ciocănit, a zis Eileen și și-a strecurat brațul parfumat pe sub cel al lui Hwa.

– Ai vrea să ne grăbim? Mor după o cafea adevărată.

– Profesorii nu-și permit bunătățuri, ha?

– Mi-am tras-o cu profesori care aveau cafea mai bună. Mi-am tras-o și cu profesori particulari cu gusturi mai bune.

Eileen a strâns-o de braț.

– Te rog? Putem să ne oprim? E un loc bun la etajul meu.

– Sigur.

Eileen și-a lăsat capul într-o parte și a închis ochii. Din gâtul ei se auzea un fel de hârâit.

– Îh. Am avut asta toată seara.

Au intrat grăbite în lift și Eileen s-a sprijinit de sticlă. Paletele imense ale eolienei de afară au acoperit-o un moment cu umbra lor, apoi au lăsat-o iar în lumină. Și iar, și iar, umbră și lumină, în timp ce paletele tăiau și tot tăiau ceața dimineții.

– Ai avut o seară aglomerată? a întrebat-o Eileen.

Hwa a dat din umeri.

– Nu prea.

– Oamenii fac economii, a spus Eileen. E un șerif nou în oraș și toate alea.

– O să fie bine.

Hwa spera că vorbise cu mai multă siguranță decât simțea. Nu știa ce o să decidă familia Lynch odată ce prelua conducerea firmei New Arcadia. Puteau să invite o altă agenție, ca să încurajeze competiția și să scadă tarifele sau să schimbe modelul actual, cel de plată-pe-serviciu. Sau puteau să se țină bățoși și să dizolve agenția, să trimită lucrătoarele sexuale înapoi în saloane de masaj sau la ce făceau înainte sau se prefăceau că fac pentru bani. Și bineînțeles că puteau să închidă tot și să se uite cum se distrug și celelalte afaceri din oraș, odată ce plecau țărănoii. Lynch era încă o corporație particulară. Nu erau obligați să facă declarații publice în privința toleranței lor sexuale ori a strategiei de angajare sau a orice

altceva ce ar fi interesat orașul pe care tocmai îl cumpăraseră. Nu până când nu alegeau să scoată ciocanele pentru demolări.

A încercat să zâmbească.

– Hei, dacă trebuie să ne mutăm, măcar n-o să-l mai fuți pe față de pește.

Eileen și-a dat ochii peste cap.

– Pe Sfânta Inimă a lui Hristos, Hwa, nu e așa de rău.

Ceilalți din lift se prefăceau că nu le aud. O mamă a coborât cu copilul la etajul următor. A rămas numai un muncitor pe platformă. Se holba la Eileen și a clipit numai când ea și-a aranjat rochia. Hwa l-a văzut de trei ori cum face asta, înainte să se deschidă ușile la etajul lui Eileen.

– Oprește-l.

Eileen a apăsat pe buton. Stătea între ușile deschise.

– Care-i problema?

– Tipul ăsta-i problema.

Hwa și-a înfipt degetul mare și toate celelalte în glandele salivare de sub falca soioasă a muncitorului. Acesta a încercat s-o lovească, dar a ratat. Probabil că ea era doar o pată în fața ochilor lui.

– Are o problemă cu holbatul și nu-mi place.

– Pe-a mă-tii! a reușit el să spună, sufocându-se.

– Ba pe-a mă-tii, dubiosule! Nu ți-a dat voie să-i faci pozele alea. Eileen, ia-i fața și trimite-i-o lui Belle!

Eileen a dat din cap.

– S-a făcut.

Hwa îi apăsa gâtulejul atât de tare, încât îi ținea mărul lui Adam între degete.

– Bun. Acum îți știm fața. O să știm dacă apelezi la noi. Și dacă te prind că o iei razna cu vreuna dintre lucrătoarele noastre, îți rad coaiele cu răzătoarea.

Muncitorul a scuipat-o în față. Hwa i-a dat drumul. A grăbit-o pe Eileen să iasă din lift. Când s-au închis ușile, s-au privit una pe alta o clipă. Eileen a râs prima. Apoi au râs împreună. Eileen i-a șters fața lui Hwa și a prins-o iar de braț.

– Ai chef de-o bătaie, așa-i?

– Întotdeauna, când îl văd pe jegul ăla, a răspuns Hwa și și-a flexat degetele. Mă refer la Moliter.

– Știi, ai putea să te întorci la școală. L-am întrebat.

Hwa s-a oprit brusc:

– Ce?

– L-am întrebat pe Moliter dacă poți să te întorci la școală și să o termini. Știi că a fost acum câțiva ani, dar a zis că...

– Ați vorbit despre mine? În timpul întâlnirii?

– Nu în timpul... După.

Hwa a simțit o strângere pe încheietură. S-a uitat la ceas. Mesajul era o urgență. Era de la reprezentanta ei de sindicat. Era chemată de urgență.

– N-avem timp de cafea, a spus.

Sub toate găinașurile și urmele de sare, arhitectura cheiurilor era încă grandioasă: arcade imense, rămășițe ale viitorului unui alt investitor, toate drepte și albe și minimaliste. Acum erau puțin cam cenușii, cam ca tot restul platformei de încărcare. Pe pasarelele care duceau la platformă erau oameni dintr-o parte în alta. Majoritatea, tineri. Purtau uniformele croitoriei genetice de stat. Nimic pretențios, doar minimum garantat de Ottawa. Erau angajați recenți, a ghicit Hwa, furioși că se vânduse orașul și că viitorul lor acolo era nesigur. Arătau de parcă stătuseră trei toată noaptea. Pe frunți aveau pelicule subțiri de sudoare și și dădeau pipete de la unul la altul.

– Vrei? a întrebat-o o fată palidă, chelioasă și cu o mandala imensă pe craniul lucios.

Strălucea și pulsa odată cu bătăile ei de inimă, abia vizibilă. Moda asta cu tatuaje bioluminiscente nu mergea la albi. N-aveau destul contrast.

– N-am nevoie.

– Te duci să vezi predarea firmei?

– N-am plănuit așa ceva.

Hwa îi privea cu atenție ochii. Nicio scânteie de nervozitate. Evident, fata nu putea să vadă adevărata față a lui Hwa. Dar

prietenii ei puteau. Privirile lor tot se opreau asupra ei și apoi se îndepărtau, pâlپând, parcă se asigurau că pata era încă acolo, că nu era niciun truc. Avea sens. Fata chelioasă își făcuse tatuajul. Evident că se plăcea pe ea însăși mai mult așa augmentată.

- Nu cred că Lynch e cea mai bună soluție pentru această comunitate, a spus chelioasa. Știi că o să facă orașul bucăți și o să-l vândă pe nimic. Așa procedează cu orice burg cu platformă.

- E posibil, a replicat Hwa și s-a lăsat peste traversă.

Soarele de început de septembrie era deja fierbinte la acea oră matinală. Tânjea după iarnă, când nimeni nu se uita de două ori la mânecele ei lungi.

- Nu te... preocupă?

- N-ar fi cumpărat orașul ăsta, dacă nu s-ar fi gândit la el ca la o achiziție.

Hwa se uita în sus, cum aluneca trenul magnetic pe deasupra lor. Și acesta venea din viitorul altcuiva: unul neted, din fibră de sticlă, în care fiecare mașinărie arăta un pic ca un delfin.

- O să mă preocupe când o să aud un anunț de la ei.

- Dar avem o șansă să-i influențăm chiar acum! a spus fata și a clipit furioasă înspre Hwa.

Și a clipit iar. A clipit de patru ori, cu o privire încărcată de râvnă la urmă.

- N-are ochi, a spus unul dintre prietenii fetei, care a tresărit când s-a uitat la Hwa. Trebuie să-i arăți ceva... real.

- Ce? Chiar? Nu se poate.

Fata a închis ochii strâns, a așteptat puțin și i-a deschis iar. Falca de jos i-a căzut și gura i-a rămas căscată. Mâna i s-a ridicat s-o acopere. Îi văzuse fața adevărată a lui Hwa, fără filtre. Acum nu se putea abține să nu se holbeze.

- Oh, a zis într-un târziu.

Știa acum că Hwa e săracă. Știa că, dacă vreun test a avertizat-o pe Sunny despre bebelușul pe care-l purta, testul a fost ignorat sau neterminat. Știa că Sunny nu-i aruncase embrionul în compartimentul CRISPR și se uitase apoi la ce ieșise. Însă nu știa că singurul motiv pentru care putea să vadă fața lui Hwa era că

Sunny ratase perioada de 12 săptămâni pentru întrerupere stabilită în acea provincie și trebuise să o păstreze. Și că Sunny vrusese chiar s-o dea, până când fata de la recepția agenției de adopții o convinsese să se răzgândească. Pentru că nimeni n-ar fi vrut-o pe Hwa. Nu așa needitată. Nu cu așa o față. Nu cu Sturge-Weber și potențialul asociat de orbire și atacuri cerebrale și Dumnezeu mai știe ce. Nu când ar fi putut să cumpere un bebeluș mai bun de altundeva, unul care ar fi venit preeditat și perfect. Așa că Sunny trebuia să încerce să fie o mamă bună. Era evident că-și iubește băiețelul, cel pe care-l adusese în acest oraș, în acest turn de flacără și otravă ce plutea pe un ocean mort. Îl iubea atât de mult. Trebuia doar să încerce mai mult cu Hwa. Atâta tot. Și dragostea avea să vină. În cele din urmă. Poate.

- Te...

- Nu, a spus Hwa, nu mă doare.

Nail o aștepta în fața liftului, la baza Turnului Trei.

- Bună dimineața, a spus ea, în timp ce era condusă spre liftul particular ce avea să-i ducă la reprezentanta ei de sindicat.

Nail n-a răspuns. Îi dăduse vocea lui Madame Séverine; vorbea numai când i se permitea. Îi luase ceva să se obișnuiască. Primele două dați când se întâlнисeră fusese jenant. Acum Hwa îl considera un ascultător bun.

Nail a trebuit să-și aplece capul când au intrat în lift. Temperatura cobora odată cu ei. Hwa nu se uita la numerele de deasupra ușii în vreme ce se schimbau. Ura să se gândească la toată apa care presa asupra lor. În cele din urmă, liftul s-a oprit și lumina roșie din tavan s-a făcut de un verde vibrant. Nail a rotit manivela de pe ușă. Când s-a deschis, s-a revărsat miros de zahăr ars și de săpun pentru curățat pielea. Au intrat într-un spațiu circular mărginit de sticlă de la un capăt la altul, mai puțin ușă din spate. Spațiul era cu totul scufundat. Se vedeau prin geam apele negre ale Atlanticului și viețuitoarele din ele. Deocamdată, singura viețuitoare era un bărbat în costum de scafandru. Era înlănțuit într-o cușcă de protecție împotriva rechinilor.

– A, bine că ai venit, Hwa, a spus Madame Séverine și s-a ridicat. Purta un halat alb de mătase care lucea și se încrețea în timp ce ea traversa camera ca să dea mâna cu Hwa. Avea aceeași forță feroce în strânsoare. Hwa încă îi simțea puterea prin mânușile de piele ale lui Séverine.

– Doamnă...

– Te rog, ia loc. Nail, te rog, adu încă un tacâm. Mănânci, da?

Nail a dispărut în altă cameră înainte ca Hwa să poată protesta. Aproape că a strigat după el să nu se deranjeze, dar ușa bucătăriei s-a închis cu un bufnet în spatele lui și ea și-a înghițit vorbele.

– Hwa, te rog, stai! Și ignoră-l pe bărbatul din cușcă. Unul dintre implanturile lui s-a defectat când era la datorie, își făcea al treilea rond. M-a rugat să-l ajut să aibă din nou experiența fricii. Procesul cere să-l ignorăm complet.

Hwa și-a găsit loc pe o canapea albă, joasă. Madam Séverine s-a așezat iar pe taburetul ei de club, care era foarte înalt. Hwa a înțeles că aranjamentul mobilei avea rolul de a-i face pe clienți să se simtă ca niște solicitanți, dar era enervant în afacerile de zi cu zi. S-a aplecat înainte.

– Nu sta cocoșată, Hwa!

Și-a îndreptat spatele.

– Da, doamnă.

– Și dă-ți părul ăla într-o parte! Îmi place să-i văd pe oameni când vorbesc cu ei.

Hwa a încercat să-și dea părul din stânga după ureche. Când s-a uitat în ochii lui Séverine, femeia mai în vârstă a zâmbit.

– E mai bine așa.

Și-a întors privirea spre ușa de la bucătărie, de unde au apărut Nail și Rusty aducând un serviciu de ceai și țavi cu turnuri de plăcinte. Le-au pus jos în tăcere și au așteptat, privind-o pe Séverine.

– Rusty, te rog, spune-i lui Hwa de micul ei dejun.

Rusty era opusul lui Nail: scund, vorbăreț, blond-roșcat, celălalt fiind brunet. A gesticulat spre fiecare element în timp ce-l descria.

– Bună dimineța. Pentru micul dejun, am pregătit ceai, cremă de ou cu somon afumat, croasanți din foitaj cu umplutură de măr și iaurt de capră cu compot de coacăze și lămâiță.

Séverine a început să-și scoată mânușile.

– Mulțumesc, Rusty. Voi doi puteți să plecați.

Bărbații s-au înclinat și au părăsit camera. Hwa a întins mâna spre ceainic, dar Séverine i-a îndepărtat-o.

– Torn eu. Poți să începi să-ți pui pe farfurie. Ai clești acolo.

Porțelanul lui Séverine era atât de subțire, că Hwa vedea cum îl traversează lumina. Când și-a surprins degetele butucănoase pe el, a tresărit. A luat câte ceva din fiecare fel și a așteptat să termine Séverine de turnat. A așteptat ca femeia să-și aranjeze și ea farfuria, să-și desfacă șervetul și să-și aleagă tacâmurile. A cântărit lingurița în mână gânditoare, ca și cum ar fi evaluat o armă.

– Am de lucru pentru tine azi, Hwa.

Lingura i-a alunecat în cremă, pe lângă marginea bolului din care a pescuit ceva galben cu pete roz.

– Rusty și Nail se duc la predare și vreau să-i escortezi.

Hwa și-a înghițit iaurtul. Nu fusese niciodată la platforma nouă. După ce explodase cea veche, orașul votase să se construiască alta. Dar nu era deloc ieftină, în parte, acesta fiind motivul pentru care celelalte companii se retrăgeau și pentru care Lynch putea să cumpere orașul atât de ieftin. Ce rămăsese din platforma veche făcea semne vagi de sub apă, ca un veteran care-și agită acuzator ciotul la trecători. Când trecea trenul pe deasupra ruinei, Hwa încerca să nu se uite. Dacă te prind morții că te uiți la ei, s-ar putea să se uite și ei la tine.

– Înțeleg dacă-i dificil.

– Nu-i dificil.

Hwa și-a înfipt lingura în cremă cu un pic cam prea multă determinare.

– Și o să trebuiască să-i escortezi pe băieți de la distanță. Să fii cât mai discretă.

Hwa s-a încruntat.

– Stai așa! a zis ea și s-a aplecat deasupra genunchilor. Vrei să spionez...

– O, tac! Nu-ți cer să faci nimic imposibil. Doar să-i urmărești și să te asiguri că sunt bine, cum faci de obicei.

Séverine o privea pe Hwa pe deasupra ceștii.

– Orașul ăsta se schimbă, Hwa. Băieții mei vor să vadă că se schimbă. Dar eu deja am asistat la prea multe dezastre.

De pe platforma nouă se vedeau bine celelalte turnuri și eolienele lor. Turnul ei, Turnul Unu, cel mai vechi și mai decrepit, cu ferestre de tip capsulă, sumbre, care ieșeau în afară la intervale mici, Turnul Doi, tot numai bule de sticlă și verdeață adunate unele în altele ca niște pietre de râu, Turnul Trei, făcut din biocret și polimeri regeneratori, Turnul Patru, negru, strălucind de la vopsea solară, și Turnul Cinci, atât de departe în largul oceanului, că uitai ușor de existența lui. Fusese construit după un algoritm și obloanele i se mișcau constant, ca o pasăre care se zburlește la frig. Uneori, când treceai cu trenul pe lângă el sau când te apropiai de baza lui cu un taxi acvatic, te orbea o clipă. Bătrânul profesor de istorie municipală le spusese că designerii le numeau după inspirațiile lor: Metabolist, Viridian, Synth, Bentham și Emergent. Primise odată întrebarea la un test. Domnul Ballard i-a scris un scurt comentariu amabil, cu o față zâmbitoare la margine, pentru că le nimerise. Acum nu mai reușea să scape de această informație mărunță.

I-a privit pe Rusty și pe Nail cum se pierd în mulțime. Rusty își tot acoperea ochii. Nail stătea stoic, cu ochii îngustați de la soare, aparent imperturbabil. Își amintise să-și pornească ochii.

Din cer, se auzea clempanitul gutural al elicopterului aterizând pe platformă. Avea pe el însemnul lui Lynch. Mulțimea, toată deodată, s-a apropiat de scenă. Rusty și Nail s-au dus probabil și ei, pentru că nu-i mai vedea la margine.

Apoi au început exploziile.

Au început ca un șuier înalt. A urmat un bang. Artificii, poate. Deasupra mulțimii s-a ridicat fum verde, acid. Unii au căzut la pământ. Alții au fugit. Cineva a trecut pe lângă Hwa și a

dărâmat-o. S-a rostogolit undeva mai în siguranță și a strigat: „Rusty!“ Poate că și Rusty și Nail căzuseră. Nu vedea nimic prin graba picioarelor și prin fumul verde. Care se îndesea și se răspândește și părea că se mișcă dirijat. Unii stăteau sub centrul norului și își mișcau mâinile ca niște bătrâni care fac tai chi și modelau fumul. Nu era deci fum. Era nanoceață. Hwa a tras până sus fermoarul la geacă, peste gură. În umbra lăsată de ceață, Hwa a văzut lucirea pulsândă a unei mandale tatuate.

Puștii de pe platformă. Ei făcuseră asta. De jos, de unde stătea, Hwa i-a văzut cum aruncă un roi de insecte ce proiectau vorbe pe ceață: **LUAȚI-VĂ ORAȘUL ÎNAPOI. LINȘAȚI-PE LYNCH.**

– Of, Doamne, a mormăit Hwa, ce ambiții mărunte. Rusty! Rusty, mă auzi?

S-a ridicat. Poate că fugiseră. Spera că fugiseră. Cât mai departe. Deja auzea sirenele. Farfuriile zburătoare NAPS bâzâiau la înălțime joasă pe tot cerul. Ce-o să-i spună lui Séverine? Trebuia să-i găsească. Avea nevoie de un punct mai înalt. Prin vâlul ceții verzi, a prins o clipă imaginea scârilor galbene ce duceau spre rafinărie.

A luat-o la fugă.

A luat-o la fugă, departe de marginea mulțimii, ținându-și capul aplecat. S-a ascuns după un container când s-a revărsat pe platformă primul val de ofițeri NAPS în costume speciale pentru revolte. După ce-au trecut, a ajuns la poarta dinspre scări. Era închisă cu un lanț ruginit și avea un semn cu intrarea interzisă. A izbit-o și a deschis-o. A început să urce.

De la primul rând de pasarele, vedea numai ceața. Creștea, așa că a urcat încă un nivel. De la al doilea nivel, vedea marginile mulțimii. NAPS îi dirija. Oamenii se țineau lipiți unii de alții. S-a uitat după părul lui Rusty și după silueta înaltă a lui Nail. Nimic. A continuat să fugă.

Pe scări spre al treilea nivel, l-a văzut pe bărbatul cu pușcă. Înainta pe pasarela rafinăriei, sus, deasupra tuturor. S-a oprit și a început să-și examineze pușca. A cântărit-o în palme. S-a uitat prin lunetă. Arma era ilegală pe platformă. De când căzuse vechea platformă, apăruseră legi împotriva proiectilelor, a explozibilelor